

El Bismarck d'Espanya

DAVID MIRÓ, periodista

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 15 de juliol del 2010

L'habilitat del president Zapatero per navegar per les procel·loses aigües de la carpeta catalana és innegable, sempre troba una bretxa per on colar-se, sempre hi ha una fórmula que li permet resistir una mica més a sobre del filferro, però no està gens clar que ningú a la Moncloa o a Madrid hagi calibrat l'abast de la manifestació de dissabte. Zapatero i Rajoy ni la van esmentar i en el fons a tots dos se'ls va veure amb ganes de girar full, convençuts com estan que el suflé català sempre s'acaba desdibuixant a la vora del Manzanares.

Amb tot, el PSC té motius avui per a la satisfacció. No tant per la declaració d'intencions sobre la recuperació per altres vies d'allò que el Tribunal Constitucional ha podat de l'Estatut i l'allau d'expressions afectuoses per Catalunya i la seva identitat, que en el fons són només «frases», com ja va dir el president Montilla ahir mateix, com per la capacitat de Zapatero de furgar en les contradiccions de CiU, una tasca en la qual els estratègs socialistes estan bolcats des de fa temps per recuperar terreny de cara a les pròximes eleccions.

No era difícil imaginar-se ahir Artur Mas regirant-se al sofà mentre Zapatero recordava les seves nits a la Moncloa i el seu pacte per rebaixar el contingut de l'Estatut del Parlament, especialment la fórmula per (no) definir Catalunya com a nació en el preàmbul. Sobre aquesta base, i emulant Niceto Alcalá Zamora quan va instar Francesc Cambó a escollir entre ser «el Bismarck d'Espanya o el Bolívar de Catalunya», ahir el president els va venir a dir que si volen mantenir-se en el joc

constitucional i no radicalitzar-se, no tenen més remei que acceptar la sentència i deixar-se de gesticulació vàcua.

En altres termes, Zapatero va dibuixar una línia en què a una banda es trobaria la independentista ERC i a l'altra, la resta de partits, i li va preguntar a Duran: ¿de quina banda està, vostè? Com que es tractava de Duran i no, per exemple, de Felip Puig, Zapatero sabia que el podia desafiar. El d'Alcampell voldria ser Bismarck.

Potser anticipant-se a aquesta estratègia, Duran no va voler trencar cap plat de la vaixella, es va limitar a aplicar el vell manual de CiU consistent a utilitzar grans proclames («la sentència liquida el pacte constitucional»), però sense advertir quines conseqüències pràctiques té avui aquest fet. Una mena de coitus interruptus nacional que va tenir el millor exponent en el moment en què el portaveu democristià va aixecar la vista del paper i, no sense fer cara d'alleujament, va proclamar: «Ara parlaré d'economia», sens dubte un terreny molt més còmode per a ell.

Zapatero es va recrear de forma intencionada en el tema català. Se'l veia a gust i convençut dels seus arguments, de veure el got mig ple i no mig buit. Sap que només la infanteria catalana pot frenar a aquestes altures un PP llançat al galop. Però serà una tasca àrdua. Serà millor que vingui a Barcelona amb alguna cosa més que paraules. O es pot trobar que quan arribi el PP la infanteria catalana hagi desertat.